

РЕШЕНИЕ

№ 3530

гр. София, 08.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 13.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3202** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от М. М. А. срещу Заповед № РД-13-11/09.04.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната А. по Х., с която е прекратено служебното му правоотношение за заеманата от него длъжност директор на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности”.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Искане се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – министърът на З. и Х. – изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон, при спазване на административно производствените правила за издаването му и в съответствие с целта на закона.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните

обстоятелства по делото.

Със Заповед № РД-13-11/09.04.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната А. по Х. е прекратено служебното правоотношение на М. М. А. за заеманата от него длъжност директор на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности“. Като основание за прекратяване на служебното правоотношение е посочен чл. 107а от Закона за държавния служител. Като доказателства по спора са приети и предложението от изпълнителния директор на Изпълнителната А. по Х., отправено до държавния служител, с което се предлага прекратяването на съществуващото между страните служебно правоотношение, със съдържащо се в същото предложението за изплащане на 4-кратния размер на последната получена месечна брутна работна заплата. Предложението е връчено на държавния служител на 17.03.2010 г., видно от отбелязването върху същото. Предложението е прието от държавния служител, като приемането е обективизирано в писмо, изходящо от него и постъпило в администрацията на изпълнителната А. на 17.03.2010 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Спор между страните по отношение на фактите не съществува. Не се спори, че жалбоподателят е заемал длъжността директор на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности“. Не се спори също така между страните относно факта на отправяне на предложението за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107а от Закона за държавния служител, както и относно факта на приемането на предложението от страна на държавния служител. Съгласно чл. 107а, ал. 1 от Закона за държавния служител органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна брутна заплата. В процесния случай до държавния служител е отправено предложението от органа по назначаването за прекратяване на служебното правоотношение при посоченото в същия текст условие, като предложението е прието от държавния служител. В тази връзка съдът не следва да изследва евентуалната приложимост и наличието на предпоставките по чл. 107а, ал. 2 от Закона за държавния служител.

Актът за прекратяване на служебното правоотношение отговаря на изискванията по чл. 108, ал. 1, изречение първо от Закона за държавния служител – същият е издаден в писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение – чл. 107а, ал. 1 от Закона за държавния служител, дължимите обезщетения – за неизползван платен годишен отпуск за 2009 г., за неизползван платен годишен отпуск за 2010 г. и обезщетение по чл. 107а, ал. 1 от Закона за държавния служител, както и придобития ранг на държавна служба – I младши.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за незаконосъобразност на оспорваната заповед предвид обстоятелството на издаване на същата в период, в който жалбоподателят е в отпуск по болест и връчването му на същата в посочения период. Посочените обстоятелства не обуславят в никакъв случай незаконосъобразността на оспорения административен акт, още повече и предвид обстоятелството, че Законът за държавния служител не съдържа забрана за връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител, когато същият е в отпуск, какъвто текст се съдържа в Закона за Министерството на вътрешните работи.

Следователно, при издаването на акта за прекратяване на служебното правоотношение не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени К. административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на М. М. А. срещу Заповед № РД-13-11/09.04.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната А. похидромелиорации, с която е прекратено служебното му правоотношение за заеманата от него длъжност директор на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности”,

като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ